

't hare, dat ze angstig wilde afwenden. De warmte van zijn vingers en zijn dwingend kijken deed haar 't bloed stroomen naar haar hals en op haar wangen. De hitte stond als om en in hen. Een machteloze weekheid overmeesterde Jo. Ze hield zijn blik nu ook vol, zag hem aan, als hij 't haar deed. Zoo onderging ze 't lijdelijk, dat hij langzaam den mond zette op haar trillende lippen. Toen was 't, of de stroom, waarin ze zich gesleurd meende, keerde, of er iets uit haar armen, haar lichaam zakte en ze helder bewust de pijn voelde van een aangedanen smaad. Ze nam zijn handen van haar schouders,

„Jo?” zong hij bijna, vragend.

„Schei uit. Ga weg, o ga weg!”

Hij hield haar vast.

„Schrijf hem af, Jo, toe. Je weet nu, wat je wilt.”

Wist ze dat? Wist ze, wat ze wilde? Nee, o nee, dat niet.

O Henk, o Henk! Ze trad naar haar lessenaar, nam een beschreven blad op. De letters schenen te vervloeien. Er kropte en dikte iets in haar keel. Leo volgde haar.

„Ik kan nu niet zwijgen, Jo. Er moet nu volkomen klaarheid tusschen ons komen. Laat me vanavond met je mee naar huis oploopen.”

„Ik ga naar Henks moeder, dat weet je toch!” weerde ze af.

„Ga deze week voor een keer niet. Is het je dan de moeite niet waard?”

Niet naar buiten, niet naar Moeder, dacht Jo. 't Leek ginds een beloofd land, waar ze haar armen naar kon uitstrekken, om er opgenomen te worden. Weggevoerd van hier, uit de zwoelte, de benauwing.

„Kan niet met m'n pension,” antwoordde ze en ziende z'n heftige gemoedsbeweging:

„De menschen zijn gewend, dat 'k Zaterdag tot Maandag ginds ben. Hemel, 't kan niet Leo!”

„Maandagavond dan. Maandagavond moet

ik je spreken!” zei hij zacht nu, voor den binnentredenden patroon,

Jo sleepte zich door de lange, haar eindeloos lijkende kantooruren. Wat had ze gedaan. Nu was dan de klad in haar liefde.

O, was ze dan niet bij machte, haar gedachten te ordenen, de verkeerde terug te dringen? Hier niet, hier kon ze niet handelen, ondergaan maar. Ze was geveleid geweest, dat Leo, knappe intelligente jongen, haar zijn voorkeur toonde boven alle anderen van kantoor. Langzamerhand voelde ze zich in een stroom getrokken, die onophoudelijk naar hem toevloede. Ze had een vreemde neiging voor hem.

Geen diepe aandoening was 't, die haar ziel verhief. 't Haalde neer, vertrapte en haar mooie liefde voor Henk lag er machteloos bij te schreien. Haar gevoel voor Henk, was als een openbaring. Ze was zoo gelukkig geweest, toen ze haar armen had geslagen, om wat ze nooit dacht te vinden, toen ze 't in haar hart had gesloten, ze wist met overtuiging, voor haar heele leven, de oprechte menschelijke liefde.

Thuis had ze 't, op haar kamer, 't herinneren aan Leo's kijken; als ze verdiept was geweest in een boek, leek de verlamming heviger en meer aantrekkelijk. Hoe kon ze, hoe kon ze toch? Ze wilde 't tegengaan, 't vreemde veranderen in haar gemoedsleven, ze wilde 't overwerken. Henks brieven haalde ze voor den dag, las ze, vaak absent en vond er zich niet door gesterkt. Of ze probeerde den drukkenden weemoed, den donkeren angst uit te spelen. Haar vingers spreidden zich werktuigelijk over de toetsen, tot ze ervoer, dat de muziek niet zei, wat haar martelde, niet ontnam, wat haar bezwaarde. Driftig gooide ze dan de klep van de piano met een smak neer en probeerde elders haar verwarrende denkbeelden te rustigen. Ze wilde orde brengen in de chaos van gevoelens. Was ze niet in staat haar liefde zuiver te houden en 't echte uit 't onechte op te diepen?